

herfor har Ministeren kun dette at sige: Vi er jo demokratiske Folk, vi er elskværdige Folk, og vi er hæderlige Folk — det undrer mig, at han ikke tilføjede: hvortil ogsaa det hører at være sandhedskærlig —, vi er, som sagt, hæderlige Folk, altsaa svarer vi Journalisten, og saa kan det den ene Gang være Sandhed, og den anden Gang kan det være Løgn, det maa flaske sig, som det kan bedst. Det er i Virkeligheden Ministerens Standpunkt, men det Standpunkt skal Ministeren ikke sætte sig selv ned paa, for Ministeren maa vide, at skal han end bevare Statshemmeligheder — selvfølgelig skal de bevares —, saa udgaar der fra Ministre, naar de bærer sig ad paa denne Maade, en dyb Demoralisation, en Demoralisation, som bevirker, at ogsaa Folk indenfor det radikale Parti, radikale Vælgere, gamle og unge, ikke mindst unge, rejser sig mod Ministeriet paa Grund af dets Adfærd. (*Borgbjerg*: Det er meget værre end Alberti).

Formanden: Jeg maa alvorlig bede det ærede Medlem om at vise Tinget det Hensyn ikke stadig at forstyrre Forhandlingerne.

Ellinger: Naar det ærede Medlem nu afbrød mig med dette, vil jeg sige: Det skulde nødvendig hedde sig her i Landet, at „det er et dejligt Land, man kan gøre, hvad man vil, blot man gør det“. Ministeriet har i denne Tid maattet høre noget om „det sidste Hold af Mænd“ — ja, det er ikke underligt, at det maa høre dette, thi hvorved var det, at det sidste Hold af Mænd adskilte sig fra det næstsidste og trediesidste Hold af Mænd? Det var efter dette Hold af Mænds egen Mening kun dette, at de øvrige sagde *en* Ting til Befolkningen, og saa handlede de anderledes, men maa jeg spørge: Er det ikke netop det, der her er sket, at man sagde *en* Ting til Befolkningen og handlede anderledes? Selvfølgelig har man saavel fra amerikansk som fra dansk Side været paa det rene med, at naar man førte disse Forhandlinger, vilde man indtil videre føre dem fortroligt, hemmeligt, men mig — og jeg skulde altsaa høre til de mest indviede — er der intet bekendt om, at man fra amerikansk Side har paalagt danske Myndigheder en saadan Tavshedspligt, lige saalidt som der er mig noget som helst bekendt om det Tryk, der har været Tale om. At der maa være en Forskel mellem de amerikanske og de danske Myndigheder, fremgaar imidlertid af mange forskellige Ting, blandt andet deraf, at der den 26.

Juli i „Berlingske Tidende“ stod et officielt Telegram om Øernes Salg, hvilket Telegram altsaa ved en Fejltagelse er kommet igennem Censuren herhjemme; samme Aften dementerede Departementschef Zahle i „Vort Land“. Her handlede altsaa den danske Regering anderledes end den amerikanske. Finansministeren talte i Gaar om, at man i Pressen angreb denne Departementschef, fordi han havde dementeret; men, sagde Ministeren, enhver burde vide, at det, denne Departementschef siger, ikke er hans egen Mening, men Ministerens Mening. Dertil skal jeg svare, at jeg gentagne Gange har fundet Anledning til her i Tinget at gaa imod den Fremgangsmaade hos Medlemmer, at de fremdrog, hvad ministerielle Embedsmænd sagde eller gjorde, thi vi har her med den ansvarlige Minister at gøre, hans Embedsmænd vedrører os ikke, men saa forekommer det mig, at deraf følger, at disse Embedsmænd heller ikke selv maa træde frem i det offentlige Liv, de maa, naar de bliver interviewet, henvises til Ministeren. Det er nemlig ikke klart for Kreti og Pleti, at de paagældende Embedsmænd ikke fremsætter deres egne Udtalelser, men en Ministers Udtalelser, og derved kommer de i en ubehagelig Stilling. Da jeg sætter megen Pris paa den paagældende Departementschef, ønsker jeg heller ikke, at han skal komme i en saadan Stilling, at det, der siges af ham, ikke er hans Mening, skønt det i Formen fremtræder som saadan, men i Virkeligheden er Ministerens Mening. Jeg siger altsaa: Finansministerens Adfærd med Hensyn til Dementier lader sig ikke forsvare, fordi der udgaar en dyb Demoralisation derfra til vort Folk.

Men Finansministeren kan dog altid undskylde sig med dette, at han havde Kniven paa Struben, at han havde Journalisten paa Halsen. Men Udenrigsministeren havde, da han her i Tinget under Telegramcensurdebatten ganske frivillig tog Livet af Salgsrygterne — og ingen vil bestride, at han gjorde det —, ikke en saadan Tvang. Derfor maa ogsaa Ministeriet selv indrømme, at Ministeriet har gjort, hvad det kunde — meget mere, end det var nødt til —, for at vildføre Befolkningen. Det har hele Tiden med Hensyn til Øernes Forhold ført Befolkningen ad en bestemt Vej, som gik bort fra Salget. Det har gjort det konsekvent saaledes, at Befolkningen har været afskaaret fra det, der hører til, naar den skal træffe en Beslutning om en saa stor og vigtig Sag, nemlig den grundige Overvejelse af Spørgs-